

mindre Værdi, om man enten tager en vis Sum af det aarlige Overskud og henlægger til Reservecapital, eller man uddeler det som Udbytte; ja Prisen burde vel fornuftigvis ifølge logiske og matematiske Grundfættninger være høiere, naar Overskuddet ikke anvendes til Udbytte, men henlægges til Reservecapital, da det er Noget, der kommer tilgode i de kommende Aar, men desuagtet vil enhver Mand, der kjender til Forholdet, være entig med mig i, at saaledes gaaer det ikke til; Folk raisonnere ganske anderledes, de sige: „det og det Papir giver de og de Procenter“, det er det, man seer paa og som udover den meest afgjørende Indflydelse. Det af mig fremhævede Forhold vil gjøre sig gjældende med en saadan Stabilitet og Bestemtthed i disse Forhold, at man med temmelig Sikkerhed vil kunne sige, at Obligationerne ville stige. Men, siger man, saa vil de nye Obligationers Pris falde; paa ingen Maade; fordi de gamle Obligationer stige, behøve de nye derfor ikke at falde, det er tværtimod Tilfældet, at der er en vis Solidaritet imellem alle Papirer, der findes paa en Børs — det vil sige, til en vis Grad — saaledes, at det ene Papir trækker det andet op og bidrager saaledes til at give det Styrke; der kan være særlige Undtagelser, men som en almindelig Regel vil man finde, at det gjør sig gjældende. Det udgjør eet Legeme, saaledes at det ene Lem indvirker paa det andet; naar den ene Deel gaaer iveiret, vil den sthyde den anden op. De, der saae de nye Obligationer, ville vel ikke have den samme Sikkerhed, saalænge Serien ikke er affluttet, men de vide dog, at den Tid vil komme, da Serien vil blive affluttet, og kunne udregne, til hvilken Tid Obligationerne maae komme til at staae pari. Jeg troer derfor, at ikke alene de gamle Obligationer ville gaae iveiret, men at dette ogsaa vil blive Tilfældet med de nye. Jeg siger altsaa, at Lovgivningen er berettiget til at foretage dette Skridt, og at det vil bidrage til, at Obligationerne ville gaae iveiret. Debitorerne komme mig egentlig ikke ved; deres Løb ville Foreningerne nok vide at varetage. Jeg seer Sagen fra Creditorernes Side; det er det Hensyn, som Indenrigsministeriet, saaledes som Forholdet nu er ordnet, er op-

fordret til at tage. Jeg skal endnu kun berøre eet Punkt, nemlig mit Underbringingsforslag til den af Udvalgets Flertal foreslaaede nye §. 1. Dette Forslag staaer jo i Forbindelse med et af de saage Punkter, hvis Betydning jeg allerede eengang har haft den Ære at udvikle for Thinget, nemlig Creditforeningernes Overtagelse af Eiendomme. Her maa jeg først berøre Regjeringens Stilling ligeoverfor dette Spørgsmaal, for at det muligt kunde komme til at staae klart, at der ved enhver Creditforening er tre Parter; den ene Part er Creditorerne, den anden Debitorerne og den tredie Regjeringen. Regjeringen kan meget godt træffe Bestemmelser med Hensyn til de Interester, som den varetager, uden at disse Bestemmelser, forsaavidt det skulde være Indrømmelser, paa nogen Maade forringe Creditorernes Ret. Regjeringen træffer sine Bestemmelser i det Offentliges Løb, hvad den finder maatte være nødvendigt, maaskee med for store Indrømmelser og Kempelser, men den kan ikke ved nogenformelst Indrømmelse bortgive Noget af den Creditorerne tilkommende Ret. Det maa man altsaa holde fast paa. Lad os nu altsaa anvende dette paa den meget interessante Sag, hvorledes Stillingen er med Hensyn til Overtagelser. Jeg siger, at Creditorerne have Ret til at fordræ, at naar en Creditforening overtager en Eiendom, skulle Debitorerne udbetale den hele Gjæld, der hviler paa Eiendommen, det hele Obligationsbeløb, der svarer til den paa Eiendommen hvilende Pantegjæld. Regjeringen kan gjøre, hvad den vil; naar Sagen kommer ind for Domstolene, har jeg den Overbeviisning, at det vil blive anerkjendt som Creditorernes Ret. Nu kan Regjeringen fra sin Side med Hensyn til Varetagelsen af de offentlige Interester og med det Hensyn, den kan tage til Creditforeningen, som et saa stort og vigtigt Institut, træffe lempende Bestemmelser og gjøre Indrømmelser i saa Henseende; den kan sige: Vi fra vor Side have Intet imod, at der bestemmes, at der skal amortiseres saa Meget paa den Tid, paa den og den Maade, men forsaavidt det ikke er optaget i de oprindelige Statuter, er det efter min Mening slet ikke bindende for Creditorerne; de maae jo forsaavidt kunne gjøre deres Ret gjældende, hvis de finde